

Kristián Valeš

V. kategorie

KROK ZPĚT

Tou cestou nejede poprvé. Byly časy, kdy vlakem jezdil každý všední den se sluchátky v uších a s učebnicí rozloženou na klíně. I když po cestě často usnul, věděl přesně, kde se nachází, a nikdy svou výstupní stanici nepřejel. Nyní je všechno jinak. V kupé sedí dvacátník v nudném oblečení, který se ujišťuje, jestli nastoupil do správného vlaku, mačká v ruce jízdenku a v pravidelných intervalech vyndává mobil z kapsy a kontroluje, jestli mu nepřišla zpráva, kterou by přes hluk cestujících neslyšel. Nezájímá ho, jestli se mu ozve Táňa. Té všechno potřebné napsal na papírek, který následně položil na stůl. Mělo by jí být vše jasné. Mnohem víc ho zajímá, jestli nenapsala máma. Jeden krátký hovor a domluva, že může přijet, nějak se ovšem nedomluvili, jestli u nich může pár měsíců zůstat, zpráva napsána skoro před týdnem zůstala nepřečtená. Doufá, že až přijede domů, přivítá ho společně s mámou i táta, a třeba se s ním i obejmou a na všechno zapomenou. Mohli by, je přeci sám a bez Táni.

Má to před očima, jako by se to stalo dneska. Bylo po vyučování, když ho odchytila učitelka, že si s ním potřebuje promluvit. Už tehdy byl na matiku bedna, a tak právě on dostal nabídku doučovat holku z béčka. Oba byli ve druháku, on premiant třídy, ona byla ráda, že proleze. Bylo ke konci pololetí a jí vycházela pětka z matematiky, a tak s Táňou zašel ještě ten den do studovny, a začal vysvětlovat látku od základu a pokud možno jednoduše.

„Takže ...tohle je interval. Intervaly jsou buď zavřené nebo otevřené.....“

„Jo tak to já jsem třeba otevřená.....jako otevřená všemu, chápeš.“

Její dvojsmyslné narážky byly více než průhledné, v podstatě až primitivní, nicméně mohly za to snad její hezké oči, vlasy nebo postava, že na něj působily víc, než by chtěl. Většinu doučování si tedy spíše povídali, smáli se, a ke konci si dali první pusy. Docela se bál, že díky jejich ne úplně plodnému doučování dopadne Tánina čtvrtletka všelijak, ale ona nakonec dostala jakoby zázrakem trojku. Mělo to svou velkou výhodu, příští doučování mu dala francouzáka.

Pamatuje si, že nikdy neměl rád, když si k němu někdo přisedl, i když se to dalo vždy snadno očekávat. To pak pokaždé ztratil svůj klid, a musel přemýšlet, kam se má dívat, aby nijak divně nekoukal na svého spolucestujícího. Nyní by byl rád, kdyby paní před sebou nejen neviděl, ale radši ani neslyšel. Říká do mobilu takové hovadiny, že má nutkání si každou chvíli přisednout. Trochu mu připomíná otce, ten tyhle primitivní názory navíc dokázal zabalit do odborných a chytře znějících slov, a dopad byl pak možná ještě horší. Stačily mu dva panáky a člověk měl pocit, že muslimové, cikáni a teplouši zdevastují naši globální společnost. Tahle moudra vypouštěl z pusy většinou při oslavách či rodinných sešlostech a matka mu ze servility nikdy neopomněla říct: „Táto, ty bys měl jít do politiky.“ Bylo mu z toho na blití, ale neodvážil se říct nic.

Jemu osobně nikdy nevadilo, že je Táňa cikánka, naopak, snědé holky se mu vždycky líbily, ovšem představit ji rodičům si netroufal. Celých jedenáct měsíců se mu ji dařilo úspěšně skrývat, ale čím déle jejich tajný vztah trval, tím víc oba cítili potřebu, že by to měl rodičům říct. Nakonec vše vyšlo najevo na jeho narozeninové oslavě. Už si přesně nepamatuje, čím ho

otec naštvál, každopádně si pamatuje, že byli opilí. Najednou mu bylo všechno jedno, a tak to v jednu chvíli na otce všechno vybalil. Řekl mu, jak dlouho spolu chodí, že už to s ní dělal, a hlavně že je Romka. Otec byl nepřičetný, držel se za hrudník a řval, zmatená matka stála opodál, nikdo se ho nezastal. „Vypadni, slyšíš, s takovou holkou tě nechci vidět!“ Kufry měl sbalený ihned, bouchl dveřmi a odešel. Jsou to už dva roky, co nebyl doma.

Matka se mu tehdy dovolala až druhý den ráno. Řekl jí, že se domů vrátit nechce, že má táty plné zuby, a že se včera nastěhoval ke své přítelkyni. Nepamatuje si, jestli máma tehdy brečela, každopádně v telefonu bylo chvíli ticho. Nakonec matka na jeho rozhodnutí přistoupila a ještě rád se nechal přesvědčit, že mu bude každý měsíc posílat peníze na účet, tajně, aby se to nedozvěděl táta. Svou matku za ty dva roky nenavštívil a až na pár telefonátů s ní neměl potřebu nějak zvlášť mluvit. V novém domě se mu docela líbilo, každý den se něco slavilo, jedlo se a zpívalo. Ignoroval, že se ze zdí odlupuje omítka a strop je prosáknutý vodou, hlavně že byl s Táňou. Když si na to teď vzpomene, má to všechno v mlze. Jako by to ani nebyla pravda.

Ještě 10 minut. To jsou dvě zastávky, přičemž jedna je na znamení. Až vlak zastaví v konečné stanici, vystoupí, a půjde kolem nemocnice, kde zatočí doprava, a přes park se dostane k satelitnímu městečku s menšími vilami, tam bude jeho cíl. Mobil zabzučí. „Samozřejmě, že můžeš zůstat.“ Mamka. Už aby tam byl.

Asi po roce a půl se začal jejich vztah nějak zvláštně hroutit, i když to byl spíš jeho subjektivní pocit, protože Táňa ničím nenaznačovala, že by nějaká krize vůbec probíhala. Důvodů, proč se cítil hůř a hůř, bylo hodně, jedním z nich byl fakt, že Táňa byla jednoduchá až hloupá.

„Ty vole, vždyť je blbá jak necky, a ještě k tomu cigoška, to je teda dost otrěsný kombo.“

„Drž hubu!“

Drž hubu, to byl tenkrát jeho nejčastější argument, jenže těch hloupých komentářů začalo být moc. Nechápal to. Tak dlouho nikoho nezajímali, a najednou se jejich vztah stal terčem posměšků a pohrdavých pohledů. I když se jí snažil neustále bránit, tlak okolí začal být přeci jenom silnější, a fakt, že o tom Táňa nevěděla nic, protože byla ve třetíáku vyloučena ze školy, mu umožnil začít ve škole popírat, že by mezi nimi něco vážného vůbec někdy bylo. Vždycky si však svoje školní chování vyčítal. Táňa si totiž začala procházet těžkým obdobím. Čím dál častěji se mu svěrovala, že její táta, i když to byl na první pohled veselý člověk, je na ni ve skutečnosti zlý, a když on u toho zrovna není, sprostě jí nadává a mlátí ji. Pod září noční lampy mu ukazovala nové šrámy, tiskla se k němu, objímala ho a nutila, aby jí nějak pomohl. On se ale bál něco udělat, stačilo, že se dokázal postavit vlastnímu otci, na další potíže a nepříjemnosti neměl náladu. Kličkování mezi školním popíráním a domácím utěšováním ho začalo unavovat. Chtěl být v klidu, chvíli nic neřešit, žít bezstarostně. Zhruba v tomhle období zavolał mamce, sám od sebe, i když většinou volala ona jemu. Dostal nutkání znovu navštívit svůj rodný dům, všechno urovnat, a hlavně chvíli nic neřešit. Když zjistil, že jeho návštěva není problém, začal přemýšlet, že by bylo fajn vrátit se zpátky do starých kolejí. A co když má táta pravdu, co když je život s cikánkou nemyslitelný a od začátku určený k zániku. Jo, je to tak. Je jen jediná cesta jak z toho ven.

Noc před tím si do školní tašky narval to nejdůležitější. Hygiena, doklady, pár kusů oblečení. Školu dnes vynechá, jeho kroky směřují na nádraží. Ví přesně, na jaký vlak má nastoupit, tu cestu zná, nejede tudy poprvé.

Konečná stanice. Vystoupí z autobusu, neohlédne se. Kráčí rozhodně směrem k domu. Už o svém rozhodnutí nepochybuje, takhle to chce, a takhle to má být. V duchu si šeptá:

„Teď jsem šťastnej.“

Jenže s vědomím nesprávného konce

„Já jsem tak sakra šťastnej.“

se probouzí svědomí,

„Celý život mám před sebou.“

aby si našlo cestu

„Do prdele, chápete to někdo?“

jak mu to všechno omlátí o hlavu.

Kristián Valeš

V. kategorie

Automat

Úzkou škvírou prostrkávám minci

bez dechu.

Nic se neděje, to je v háji, asi dneska

zdechnu.

Měli by zvednout opravářům automatů

morálku.

Vždyť já chci jen energy drink, kitkatku a

horalku.

Ale ono nic.

Takže stále prostrkávám minci...

Neochvějně.

Beznadějně.